

Kankinio Rožančius

Grafas Jonas D'Eekersdorff, vengras, buvęs Trevirio gubernatoriumi, kun. Balbinui, jėzuitui, išdėstė savo priežastį.

“Keliaudavau Anglijoje ir Škotijoje, kaip yra paprotys turtingųjų vengrų jaunuolių. Buvau jaunas ir be tikėjimo. Atsitiktinai atvykau į Glasgow tą dieną, kai kun. Ogilvie, jėzuitą, viešoje aikštėje pakorė už tikėjimo skleidimą Škotijoje. Negaliu jums išaiškinti, kaip ramiai ir nesibijodamas jis žengė prie savo mirties. Atsisveikinęs su katalikais, kurie buvo arti paruoštos estrados, prieš mirtį išsitraukė savo rožančių ir sviedė į žmonių tarpą. Tas rožančius kaip tik man pataikė į krūtinę. Jį sugriebiau viena ranka. Katalikai tačiau tuoju mane užpuolė su tokiau

inirtimu, kad turėjau jiems sugražinti tą relikviją.

“Tuo laiku apie tikėjimą nė mąstyti nemąsčiau. Keista, kad nuo tos dienos neatgavau ramybės. Tasai rožančius, tartum, man širdį būtų sužeidęs. Sąžinė buvo sudrumsta, jaučiau nuolatai pasikartojantį klausimą: — kodėl to kankinio rožančius į mane atsimušė, o ne į kurį kitą asmenį.

“Daug metų apsėstas tokių ir panašių minčių iki kol sąžinė mane galutinai nugalėjo ir aš išsižadėjęs kalvinizmo perėjau į katalikų tikėjimą. Mano atsivertimo priežastis taigi ne kas kita, kaip kankinio rožančius. Ak kad galėčiau dabar gauti tą rožančių, nemainyčiau ant jokio turto. Jeigu būtų galimybės jį išgyti, jokia kaina neatrodyčiau per aukštą”. Ant Raila

Antrasis Palaiminimas

“Palaiminti romieji, ne jie paveldės Lemą”.

(Mato 5, 4.)

Uršulė buvo septynerių metų. Gera ir švelni mergaitė. Kai ją kas skriausdavo, tepasakydavo apie tai tikrai Viešpačiui Dievui. Visuomet skriaudėjams atleisdavo.

Uršulė eidavo į mokyklą. Draugės ją skriausdavo, bet ji niekuomet nekeršydavo. Jai būdavo liūdna, kai kas juokdavos iš jos, jog dėvi negražus drabužėlius, arba skrybelaitę. Tėveliai negalėjo gražiai jos aprėdyti, nes buvo neturtingi. Tačiau Uršulė mėgo savo skrybelę ir drabužėlius dėlto, kad buvo pirkti už pinigų, uždirbtus tėvelio, kuri ji labai mylėjo.

Viena mergaičių labiau už kitas skriausdavo Uršulę. Sykį sagute dūrė jai giliai norėdama, kad Uršulė suriktų. Paskui sakė, kad jos tėvas negražus, kad jos motina šykšti ir kad įmeluos mokytojai taip, jog ji bus nubausta. Ur-

šulė tyliai verkė, bet niekam nesiskudė, vien tiktai prašydavo Dievo, kad Juzė taptų gera ir mandagi. O Juzė buvo toji mergaitė, kuri labiausiai Uršulės nekėsdavo.

Sykį per priešpiečius Uršulė išsiėmė iš krepšelio tris raudonus obuolius, kuriuos jai idėjo geroji mamytė. Obuoliai skaniai kvėpėjo. Valgydama pyragaičius su kremu Juzė pamatė Uršulės obuolius.

— Uršulė, jei neduosi man vieno obuolio, ant tavo sionėlio išpilsiu rašalą iš savo rašalynės. Tavo mama už tai pyks, barsis ir turės pirkti naują.

Uršulė paėmė vieną raudoną obuolį ir padavė Juzei sardama:

— Mielu noriu duodu tau obuolį, nes jo nori. Bet tu neprivalai būti man tokia negerą, nes nepatiksi Dievuliui. Juzė nieko neatsakė. Paėmė obuolį ir pradėjo valgyti. Valgydama žiūrėjo į mielą, švelnų Uršulės veidelį.

Mokinys

Viens! Du Trys!
Eina mokinys.
Rankoj knygas turi,
Į šalis nežiūri...

Viens! Du! Trys!
Gražiai žengia jis.
Burną nusiprausęs
Išsivalęs nagus, ausis...

Viens! Du! Trys!
Rimtai žengia jis.
Sako, kad pipiras,
O jis — tikras vyras!

Viens! Du! Trys!
Ein mokyklon jis:
Mažasis pilietis
Tur būt apsišvietęs...

Viens! Du! Trys!
Juk kareivis jis:

Eina su tamsa kariauti,
Mokslo, šviesos gauti.

Viens! Du! Trys!
Tikrai stropus jis:
Nors ir oras negražus,
Į mokyklą jis pribus.

Viens! Du! Trys!
Šauniai žengia jis —
Kely elgiasi gražiai,
Mokinys tai — nežinai!

Viens! Du! Trys!
Kelia koją jis,
Jau mokykla, štai,
Čia tai jo namai ...

Viens! Du! Viens! Du!
Čia tai jam smagu!
Viens! Du! Viens! Du!
Čia jo daug draugu...
Jonas Pladis. (“K”.)

Paskui metė nebaigtą obuolį ir sušuko.

— Esu tau pikta, kaip pats kipšas. Atleisk man, Uršule, atleisk!

— Aš tave, Juzė, myliu, — atsakė Uršulė, — o kad numetei savo obuolį duosiu tau pusę to, kuris man liko. Suvalgysime jį sykiu. Abiem bus daug skaniau. D. ir V.

Geroji Onytė

Onytė buvo gera, meili mergaitė. Mokykloje greta jos sėdėjo neturtinga Magdutė. Onytė visuomet turėjo savo dėžutėje daug plunksnų ir kelis piekiukus, o Magdutė dažnai neturėjo kuo rašyti. Geroji Onytė maloniai skolindavo savo draugei ko jai trūkdavo.

Draugėms kokio uždavinio nesupratus — Onytė kantriai joms aiškindavo, padėdavo išspręsti ir visuomet pagelbdavo, kuo tik galėdama. Užtat ir mylėjo visos mokinės gerąją mergaitę.

Dabar Onytė užaugo, senai išėjo iš mokyklos, bet visiškai nepersimainė: visiems gera, visiems, kuo įmanydama, padeda, nelaimėje neapleidžia savo draugių — ji tikriausia jųjų bičiulė. M. K.

Šv. Augustinas Ir Vaikelis

Šv. Augustinas, tas pamaldusis vyskupas ir šviesusis Bažnyčios Tėvas, vaikščiojo vieną dieną jūros krantu galvodamas apie Šventąją Dvasią ir pamatė ant kranto sėdintį vaikelį, kuris sėmė iš jūros vandenį ir pilstė į duobelę. Šv. Augustinas priėjo prie vaikelio ir paklausė, ką jis daro ir kam vandenį semia ir į duobelę pilsto. Vaikelis atsakė:

— Aš noriu jūrą į šią duobelę išpilti.

Nusišypsojo Šv. Augustinas ir sako:

— Kaip tu gali tai padaryti: visą šitą tolumą ir gilumą išsemti ir supilti į šitą mažą duobelę? Vaikas tada atsiliepė:

— Lengviau yra jūrą į duobelę išpilti, negu Šventosios Dvasios paslaptį išrišti.

Šv. Augustinas nustebo tokiu atsakymu ir kada atbudo iš nusistebėjimo, vaikelio jau nematė; jis buvo dingęs. Tuomet jis suprato, kad Dievas per savo angelą jį pamokino. Puolęs ant kelių pagarbino Dievą Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią. J. V.

Taip Gerbė Savo Motiną

Vieną dieną Fridrikas, Prūsų karalius, parvykęs namo, paskambino durų varpelį. Niekam neatsiliepęs, jis atidarė duris ir, įėjęs į kambarį, pamatė kėdėje miegantį savo tarną. Priėjęs artyn norėjo pažadinti, bet staiga pamatė laišką, kyšantį iš jo kišenės. Smalsumas privertė karalių išimti jo laišką ir perskaityti. Tai buvo tarno motinos laiškas. Tame laiške motina dėkojo sūnui už atsiųstą algos dalį, kuria jis norėjo palengvinti jos sunkų gyvenimą. "Dievas tau atlygins už sūnišką meilę", dėkojo motina.

Perskaitęs laišką karalius tyliai nuėjo į savo kabinetą, paėmė piniginę ir sykiu su laiškų įdėjo į tarno kišenę. Išėjęs taip garsiai paskambi-

no, kad tarnas greit pabudo. — Sunkiai miegojai! — paklausė karalius.

Sumišęs tarnas nežinojo nei kaip atsiprašyti.

— Kas yra? — paklausė karalius. — Ko taip sumišai?

— O, valdove — teisinosi jaunas tarnas. — kažkas bandė gadinti mano gerą vardą. Aš nieko nežinau apie tuos pinigus, kuriuos radau savo kišenėje, nežinau nė kaip jie čia pakliuvo.

— Mano jaunas drauge, — tarė Fridrikas, — dažnai Dievas padaro mums didelių dalykų net miegant. Nusisuk tuos pinigus savo motinai, pasveikink ją nuo manęs ir pasakyk, kad aš visada rūpinšiuos ja ir tavimi! Ž.

Viltis

Pranutė buvo septynerių metų. Kartą pabudo anksti, kaip paprastai. Jos tėvelis buvo apsilikęs kareiviškais drabužiais, o mamytė verkė kalbėdama:

— O, mano Dieve! mano Dieve!

Pranutė primerkė akis, lyg miegodama, bet visą matė.

Tėvelis atsistojo, mamytė taip pat. Apsikabino viens kitą. Mamytė laikė suglamžytą šlapią nosinę ir kalbėjo:

— O, mano brangusis!

Paskui tėvelis norėjo atidaryti duris. Mamytė įsikibė į jį neleisdama išeiti. Jis tarė:

— Reikia jau eiti.

Paskui priėjo prie Pranutės lovelės, palengva pabučiavo ją, manydamas, kad dar miega. Pranutė suprato, kad tėvelis išvyksta į karą.

Po kurio laiko mokykloje augštesniųjų klasių mergaitės perstogės metu kalbėjo apie didelius karus, apie baisius dalykus, apie užmuštus ir sužeistus, apie nelaimingus vaikus. Pranutė žinojo, kad jos tėvelis yra tenai ir kad jau kelinta diena nieko nerašo, kad mamytė nuolat lankia laiškanėšio, o jis kiekvieną kartą sako:

— Ne, poniute, šiandien nėra, rytoj, be abėjo, bus.

Vieną dieną atėjo kunigas

klebonas su vienu ponu. Tai buvo ketvirtadienio rytas. Pranutė žaidė koridoriuje, šeiminkė buvo užsiėmusi virtuvėj. Mamytė greitai išėjo iš savo kambario ir uždarė salionėlio duris. Pranutė klausėsi prie durų, bet nieko negirdėjo — mamytė kalbėjo tylomis. Po valandėlės išgirdo mamytės riksmą:

— Ak!

Ir daugiau nieko. Pranutė atidarė duris. Žiūri — mamytė gulė asloje, o kunigas klebonas ir tas ponas sako:

— Vargšė ponia!

Pranutė puolė prie mamytės, norėdama ją pabučiuoti, ir susuko:

— Nedarykit jai nieko pikto.

— Mes nedarome jai nieko pikto, — tarė kunigas klebonas.

Mamytė atsipeikėjo, paguldė ją į lovą. Porą dienų nieko nekalbėjo. Paskui priglaidė abiem rankom Pranutės galvą ir tarė:

— Tėvelis nebegyvas.

Pranutė paklausė:

— Ar jį kuomet pamatysime?

— Savo širdyse.

Pranutė tada pasigyrė savo draugėms:

— Pamatysiu tėvelį, taip man mamytė sakė.

AŠ LAUKIAU TAVĖS

Šiandien nemačiau aš tavęs,

Kur tu buvai?

Šimtai kitų žmonių meldės,

Kur tu buvai?

Į klūpančius aš žiūrėjau,

Jų širdžių maldas girdėjan,

Aš laukiau tavęs.

Aš laukiau — tu neatėjai,

Kur tu buvai?

Aš šaukiau — tu negirdėjai,

Kur tu buvai?

Reikėjo nors valandėlę

Užėti į bažnytelę,

Aš laukiau tavęs.

"Neturiu laiko," — tu sakai,

Kur tu buvai?

Ar mano meilę užmiršai?

Kur tu buvai?

Su draugais ilgai prabuvai,

Ateit pas mane užmiršai,

Aš laukiau tavęs

— Nepamatysi jo. Užmušė kare ir ten jį palaidojo.

— Netiesa, pamatysiu.

— Pamatysi, gal būt, danguje.

— Taip, bet aš jį pamatysiu. Mamytė sakė, kad jį pamatysiu savo širdyje.

Kai atėjo pirmosios Komunistų diena, Pranutė, kuri žinojo, kad tą dieną Dievas duoda mums visa, ko tik Jo prašom, meldėsi:

— Mano Dieve, norėčiau pamatyti tėvelį savo širdyje.

Ir savo sieloje pamatė tėvelį kareiviškais drabužiais, o širdyje tuo metu pajuto, kad Viešpats Jėzus į ją žengė ir teikė džiaugsmą, kurto amžinai neužmirš.

Išvertė J. T.

Avys Ir Šuo

Sykį avys ėmė rūgoti piemeniui, kad jis nesielgia su jomis taip, kaip su savo šuniu.

— Munas rodosi, — sakė avys, — tu elgiesi netinkamai ir neteisingai. Mes duodame vilnų, atvedame ėriukų, o tu duodi mums vien tik žolę, ir tą mes pačios turime susirasti. O iš šunies nieko negauni, bet visados duodi jam skanių duonos kąsnelių.

Visa tai girdėjo šuo ir avims atrėžė:

— Taip, teisybę tamstėlės pasakojat. Bet pasakykit man, kur jūs, avys, atsidurtumėt, jei ne aš? Vagys jus pavogtų! Vilkai sudraskytų! Jei aš nedabočiau, jūs visados būtų mėt pavojuje!

Avys pasitenkino tuo teisingu šunies atsakymu ir niekados daugiau nebeišmetinėjo piemeniui.

M. K.

Be skiedros medžio nenukursi.

Be tinklo nesugausi, be ginklo nenušausi.

Vincelis Ligonis

Vincelis sunkiai susirgo. Viskokie vaisiai jam buvo uždrausti valgyti. Vincelis labai nuliūdo, nes neapsakomai mėgdavo vaisius, o čia ir geroji tetulė, kuri netoli gyvena, lig tyčia atsiuntė jam gražiausių obuolių ir slyvų.

Tėveliams iš namų išėjus, broliukas atnešė ir padavė Vincukui vaisių. Ligonis paėmė keletą obuolių, slyvų ir jau rengė valgyti, bet atsiminė, kad savo motinai buvo pažadėjęs nevalgyti vaisių. Pažadą išpildė.

Išgirdę tokį Vincuko pasielgimą, visi labai jį gyrė, o senas Simanas, artimas kaimynas, dar pasakė:

— Atminkite mano žodžius, — iš to vaikėzo išaugs puikus vyras, nes jis yra geros širdies, kantrus ir savo pažadėjimus išpildo.

Kame Jos Laimė?

Vienas netikintis žmogus, kuris viešame gyvenime užėmė labai žymią vietą, kartą rado namie seną motiną ramiai kalbančią rožančių.

— Motute, — užsipuolė jis, — mesk tą rožančių šalin. Ką jis tau padės?

Rimtai ir meiliai pažvelgė motina į savo rūsų sūnų ir tarė:

Sūnau, jei aš tai padaryčiau, kągi tu man galėtum duoti jo vietoje?

Išgirdęs sūnus tai tarė:

— Motute, tu vargšė, o vis dėlto tu tokia laiminga. Meliskis. Aš nežinau nieko, ką tau galėčiau duoti rožančių vietoje.

J. D.

Keturis penkdalis suvartojamos kavos duoda Brazilija.

Mūsų Broliukams Ir Sesutėms Tai Buvo Tik Anglies Gabalėlis

Užjūryje

(Lietuvos vaikų laiškas lietuviams vaikams užjūriuose.)

Su jūsų tėveliais jūs toli gyvenat ir meilės žodeliais Lietuvą vis menat: čia jūsų seneliai visi dar gyvena, jų bočių kapeliai čia tūni nuo seno; čia jūsų broliukai, čia jūsų sesutės — jie rašo mažiukai jums šitas eilutes, visų jų širdužės, jums meilės negaili... Šio krašto gamtužės ir išvaizda daili. Čia nėra triukšmingo dirbtuvių užimo, bet yra laimingo daug širdžiai troškimo: gali pasvajoti ramiai prie paukštelių, saldžiai pamiegoti ant šieno gėlelių; gali čia upelėj puikiai paplaukyti, sėdėti kalvelėj, kur toli matyti, gali čia sau laime tikra pakvėpuoti, kiekviename kaime

galės čia jos duoti. Ir daug kas čia traukia širdelę ir protą, lyg motina laukia pirkia samanota... Broliukai, sesutės, iš tolimo krašto — kas jūsų bus jutęs tą grožį iš rašto, drauge su tėveliais pas mus atvažiuokit — kvapaisiais žiedeliais ramiai pakvėpuoti! Aplankę gimtinę savųjų senelių, meiliai apkabinę daug jūsų brolelių, su jais pakalbėkit — ką jaučiat, ko siekiat: nebus, patikėkit, čia jums ko paniekinti!... Kai grįšit laimingi už jūrų marelių, visi tenetingi paimti žemelių iš savo tėvynės, iš savo krašto: saujelę smiltynės už žodžius šio rašto; jautriau dar primins jums jūs kraštą Lietuvą, kurioje viešėti malonu taip buvo!

A. Vitkauskas

Atsidavimas Dievo Valiai

Gyveno graži ir nekalta mergaitė. Tėvas ją labai mylėjo ir nuolat saugojo, kad niekas nesugadintų jos sielos grožio.

Iš vienos Indijos ligoninės viena sesuo vienuolė, štai, ką rašo apie vieną savo vienuolyno sergančią ligonę.

Dėja, duktė pradėjo draugauti su viena tuščia mergaite. Pastebėjęs tai tėvas įspėjo:

— Mano brangiausias vaikeli, nedraugauk su ta mergaite!

— Tiesa, tėveli, aš žinau, kad ji nėra tokia gera, kaip kad turėtų būti, tačiau aš jau ne vaikas — moku rūpintis savimi. Jokio pavojaus nebijau!

Tėvas, nieko į tai neatsakęs, paėmė iš židinio anglies gabalėlį ir duodamas jai tarė:

— Paimk jį. Tai nepakenks, nes nedega.

Mergaitė paėmė anglies gabalėlį ir, štai, jos baltos rankutės pajudo, nors labai rūpestingai gabalėlį laikė. Susitėpė ir suknelė.

— Anglis sutėpė man rankas ir drabužį. Kam tėvelis man jį davei?

— Aš norėjau parodyti tau, kaip yra pavojinga liestis prie blogo asmens. Nes, nors kažin kaip saugosies, vistiek gali netekti savo sielos tyrumo.

Duktė tai suprato ir jos draugija su ana mergaite iširo. *Sesuo Dolorosa*

“Jau bus pustrėčių metų, kaip serga ši mažutė seselė, kuri yra kilusi iš pačios Indijos. Jos veidas tarytum būtų dvylikos metų mergaitės. Pro akutes spindi jos tyra ir nekalta siela. Ziūrint į geltoną, kūdikiškąjį veidelį, tarsi, gera ant širdies pasidaro. Nors kartais jos skausmai nepakenčiami, bet iki šiol iš jos lūpų aš dar nesu girdėjusi nei mažiausio nusiskundimo.

Kartą, kada skausmai ją baisiai kankino, aš jai sakiau:

— Na, ką tu darytum, seselė, jeigu pats Dievas tavęs paklaustų, ar tu nori pasveikti, ar ne?

Trūputėlį pamąsčius, jį kūdikiškuoju paprastumu atsakė:

— Aš sakyčiau: daryk, Dieve, kaip tau patinka.

Ir aš manau, kad tie žmonės, kurie gali sakyti: “daryk, Dieve, kaip tau patinka, ištikrųjų yra šventi”, — baigė savo laišką toji sesutė. *A. K.*

Iš priežasties karo, Prancūzijoje 800,000 vaikų paliko našlaičiai.

Japonų viešpatijos ribose yra virš 4000 salų.

Ožiukas Ir Vilkas Senelis Ir Giltinė

Atsiskyrusį nuo būrio ožiuką pasitiko vilkas. Ožiukas pamatė nebepabėgsias, atsigrižo į vilką ir tarė:

— Aš žinau, ponuli, jog nebeištrūksiu: vis vien, tamsta mane suėsi. O kadangi man neilgai beliko gyventi šioje ašarų pakalnėje, tad meldžiu pavelyk man pirm mirsiant pasilinksminti... Gal padūduotum, o aš tuo tarpu pašokčiau....

Vilkui patiko sumanymas pasilinksminti pirm pietausiant: pasiėmė vamzdelį ir pradėjo jam pūsti, o ožiukas šokinėjo priešais jį. Netoliesie daboje bandą šunys, išgirdę vamzdžio garsus, atbėgo pažiūrėt kas darosi. Kaip tik jie išvydo vilką — tuoj pavarė tą nenaudėlį šalin. Vilkas bėgdamas šalin, atsisuko ožiuką ir pasakė:

— Taip man ir reikia! Mano amatas ožiukus piauti, o

Žilas senelis, prisirinkęs miške žagarų naštą ir užsidėjęs ant pečių, nešėsi namo. Nešėsi, nešėsi, pailso, pavargo — nebegali toliau eiti. Pasidėjo naštą, atsisėdo, susigraudino ir dėjuoja:

— Ak, tu Dieve mano, Dieve! Nebeturiau sveikatos: akys temsta, kojos dreba, rankas gelia, dirbti nieko negaliu: verčiau imčiau ir numirčiau... Oi, tu giltinė, giltinėle — kur tu pasidėjai manęs nepapiovusi?

Giltinė tik strakt ir čia — rankas pasiraičiusi, dalį nusitvėrusi ir klausia:

— Ar tu mane šaukei?
— Aš, aš, giltinėle, šaukiu... Bet šaukiu ne pianti, tiktai šitą naštelę man panešti, — drebančiu iš baimės balsu tesinosi senelis. “T.”

aš pūčiau vamzdį, kad tavę pašokinus! Todėl nieko ir nelaimėjau.

Diedukas ir Vilkas

Gyveno diedukas su bobute. Jiedu turėjo vieną dukterį, priaugusią mergelę ir penkias aveles. Per dienų dienas mergelė pagirij ganydavo aveles. Bala žino, kokių būdu pajuto tai vilkas. Vieną vakarą, mergelei parginus ir uždarius aveles į tvartą, kada diedukas su bobute lindojo grintelėje, virdami vakarienę, ateina pas duris vilkas ir dunknodamas uodega į duris šneka:

— Diedu, bobu tur avelių penktėlę ir mergelę vienturtėlę! Duok ir man vieną avelę.

Diedukas su bobute nusi-gandę atidavė vilkui vieną avelę. Vilkas nuterečkeno ją į girią ir suėdė. Už kelių dienų vakare vėl atsivilko ansai vilkas. Mušdamas uodega į duris, tarsi, gieda:

— Diedu, bobu, tur avelių ketvirtėlę ir mergelę vienturtėlę! Duok ir man vieną avelę.

Diedukas iš baimės atidavė vilkui kitą avelę. Šisai ją ir

nusinešė į girią, suėdęs vilkas avį, po kiek laiko, vėl ateina pas dieduko duris ir stangia: — Diedu, bobu tur avelių trejetėlę! Daok ir man vieną avelę.

Diedukas atidavė ir trečią avelę. Po kelių dienų tokiu būdu vilkas išsinešė ketvirtą, paskui ir penktą avelę. Vilkui dar negana.

Suėdęs žmogelio aveles, vėl eina pas jo dukrelę ir klabiną:

— Diedu, bobu senutėiiai, tur dukrelę vienturtėlę! Duok tu man ją.

Diedukas, neturėdamas ką jau vilkui duoti, o drebėdamas iš baimės, atidavė jam vienatinę savo dukrelę. Užporyt vilkas vėl pas duris. Nors ir labai senukui gaila buvo savo senutės, atidavė ir ją besociuivilkui. Vilkas ir ją nepaniekino-nusinešė į girią. Diedukas matydamas vilko godumą, o numanydamas, kad poryt ir jo ateis pjauti, metė viską: ir savo žemę, ir grintelę, ir išėjo į žmones. *Senių pasakos*

Okininkas ir Sūnūs

Ukininkas gulėjo mirtina-me patale. Norėdamas pasakyti savo sūnams labai svarbią paslaptį, jis pasiseuko juos pas save ir tarė:

— Mano vaikeliai! Jau artinasi mano mirtis... Prieš mirsiant turiu pasakyti jums, kad mūsų darže, kur auga vynuogės, yra užkastas turtas. Kaskit ir rasit tą turtą.

Kai tėvas numirė, sūnūs pasėmė spatus ir pradėjo ieškoti užkastojo turto. Kasė, po kelis sykius išvartydami žemę, bet turto nerado. Tačiau vėliau, vynuogėžiai, augdami gerai išvartytoje žemėje, išaugino tokius vaisius, kokių dar niekas nebuvo matęs. Parda-

vė tuos vaisius, vaikai susikrovė didelį turtą. *M. K.*

BEZDŽIONĖ IR KUPRANUGARIS

Dideliame žvėrių susirinkime bezdžionė dailiai ir vikrai šokinėjo, o visi susirinkusieji labai juokėsi ir jos mitrumu gerėjosi. Tai matydamas kupranugaris užsimanė irgi tokiais pat šokiais žiūrovus palinksminti. Jis pasikėlė iš savo vietos ir pradėjo šokti. Bet jo šokis buvo taip netikęs, taip nerangiai jis šokinėjo, kad visi žvėrys prišoko prie jo ir su pasibiaurėjimu pavarė šalin.

Nesimk ne savo darbo.

Baimė ir meilė drauge nevaikšioja.

PILYPO PLEPALAI

Tik ką parsiritau iš mokyklos ir atsiminiau, kad aš dar esu jums, draugučiai, skolingas plepalų maišą. Tat, greit kepurę švilpt po kėde ir imu pyškint plepalus.

O kad jūs pamatytumėt, kaip gražiai saulutė leidžiasi. Ar aš girdžiu, kad kas nors iš jūs nori klausit, ar aš einu į kokią farmerių mokyklą, nes ką tik parėjau, o jau saulė leidžiasi. Ne, mielžiai, mane šiandien mokytoja pasiliko "aftr-škool". Tai jau žinai, žodis ne savo laiku ir tuojau man bausmė. Kurgi teisybė?

Nežinau ką pas jus daro, kaip pasilieka studentukas tupėt ir žiopsot, kaip dženitorius koridorius šluoja. Mūsų mokykloj nieko neduoda veikt, tik sėdėk ir spėk už katros ausies mama griebis, kai pareisi namo.

Kaip pažnato pareinantį tu vėlu laiku iš mokyklos, tai visi mane kaimynai pribėga prie langų ir pirštais šaudo. Mat, kaip kankinį kaimynai priima. Užtat ir pasakė vienas išminčius, kad "pranašas savo šalyje niekinamas".

Dar laimė, kad mano "Murza" man išsikimas. Ale ką, darnas gyvuliukas, nesupranta. Jis nei pirštais nebado. Pasitiks mane šuniuks ir mudu viens kitą lenktyniuodami parbėgame.

Dažnai smakrą parėmęs mąstau, kodėl mokytoja vis kabinasi prie manęs. Juk aš laiku ateinu į mokyklą, savo batus kas rytą ištepu taukais, plaukus visados sušukuuju, kame, o kame bėda?

Tik vakar dinktelėjo man į galvą atsakymas į tą klausimą, kai aš srėbiau kopūstus. Štai kame bėda, — aš dar nė sykį neatnešiau mokytojai obuolį. Mano draugas "Murfis" atneša kas rytą po obuolį, užtat jam ir nereik lyg penkių dantis galšt.

Kaip jūs draugučiai darote? Ar reikia atnešti tyčerkai obuolį ir savo laisvę išsipirkti? Tai ne tas vienas dalykas, kuris man nepatinka. Ką čia aš galiu padaryti? Jaunatvė mane sulaiko nuo didelių žygių. Bet kad tik senatvė manęs visai nenutupdytų...

Pilypas iš kanapių.

JUOKIS, JEI PATINKA

Jonukas, parėjęs iš mokyklos atsisedo valgyti, tačiau sėdi ir nevalgo.

Motina: — Kodėl nevalgai, Joneli?

Jonukas: — Kad šaukšto neduodat.

Motina: — Kaipgi, juk šaukštas ant stalo.

Jonukas: — Šis šaukštas užimtas; matai, ant jo tupi dvi musės.

Gydytojas: — (apžiūrėjęs mažą ligonį): Na, mažyti, iškišk liežuvį.

Vaikas: — Bijau, gali tėtis pamatyti.

- Kas yra tavo tėvas?
- Ligonis.
- Noriu sužinoti, kuo jis užsiima, ką jis veikia?
- Kosti.
- Nebūk kvailas! Sakyk, ką jis veikia, kai esti sveikas?
- Tada nekosti.
- Sakyk man, ar tu esi pusgalvis, ar tik tokį nuduodi? Aš noriu sužinoti, ką tėvas veikia, kai jis neserga ir nekosti.
- Tada jis yra sveikas.

Motina: — Kas tau, Staselis, ar sergi, kad toks neramus?

Staselis: — Ne, mamyt, šiandien pas mus žadėjo mokytojas užėiti.

Irutė užsoko motinai ant kelių, prisiglaudė prie krutinės ir sako:

- Mamyte, aš tave labai myliu.
- Ir aš tave, dukrytė, labai myliu, jeigu tiktai man būni gera.
- O aš tave, mamyte, myliu, jeigu man ir negera būni.

Mįslės

Dviem pupom visą lauką apsėja.

Du bėga, du gena, du spokso, du riokso, vienuoliktasis pliekia.

Kas nepenamas tunka!

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reiklia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Marian Hills, Hinsdale, Ill.

Pileius, taip pat prašant pakelėti siuntinėjimo kiekį, reiklia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2334 So. Oakley Ave. Chicago, Illinois.

GAL SUNKU TIKET, BET TIKRA, KAD:

- 1x9 + 2 = 11
- 12x9 + 3 = 111
- 123x9 + 4 = 1111
- 1234x9 + 5 = 11111
- 12345x9 + 6 = 111111
- 123456x9 + 7 = 1111111
- 1234567x9 + 8 = 11111111
- 12345678x9 + 9 = 111111111
- 123456789x9 + 10 = 1111111111